

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyně Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **JUDr. K. T.**

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem nám Svobody 4, Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, kterou spatřovala v nevydání rozhodnutí – dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období srpen 2010.

II. Shrnutí relevantních skutkových a právních okolností věci

2. K žádosti žalobkyně o zaslání dodatečného platebního výměru k DPH za zdaňovací období srpen 2010 žalovaný správce daně zaslal žalobkyni sdělení ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2177727/17/3012-51525-701464, ve kterém uvedl, že za uvedené zdaňovací období eviduje u žalobkyně poslední známou daňovou povinnost ve výši daně 18 247 Kč. Dále uvedl, že poslední rozhodnutí, kterým byla změněna daňová povinnost za toto zdaňovací období, nabylo právní moci dne 6. 6. 2016 a další vyměření daně neeviduje.
3. V návaznosti na toto sdělení žalovaného správce daně žalobkyně podala podnět na ochranu před nečinností podle § 38 zákona č. 280/2009, daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Tento podnět byl jako nedůvodný odložen, jak vyplývá z vyrozumění Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 5. 2017, č. j. 24669/17/5300-21443-702551.
4. Odvolací finanční ředitelství vyšlo z úředního záznamu správce daně ze dne 2. 2. 2017, č. j. 463383/17/3012-51525-701464, dle kterého žalobkyně učinila podání ze dne 16. 1. 2017 označené jako „*Odůvodnění k dodatečnému daňovému přiznání k DPH za zdaňovací období 8/2010*“, v němž popisuje důvody k podání předmětného dodatečného daňového přiznání; toto dodatečné daňové přiznání však podáno nebylo. Dále uvedlo, že pokud snad shora označené podání žalobkyně doručené správci daně téhož dne (16. 1. 2017) mělo dodatečné daňové přiznání suplovat, pak podle Odvolacího finančního ředitelství nelze než konstatovat, že nebylo učiněno formalizovaným způsobem, tj. nebylo podáno v souladu s § 72 odst. 1 daňového řádu (na tiskopise vydaném Ministerstvem financí nebo na tiskovém výstupu z počítačové tiskárny, který má údaje, obsah i uspořádání shodné s tímto tiskopisem). S ohledem na absenci dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období srpen 2010 v evidenci správce daně či jiného úkonu ve smyslu § 91 odst. 1 daňového řádu proto Odvolací finanční ředitelství uzavřelo, že v daném případě nebylo zahájeno nalézací řízení, v němž by bylo možné napravit průtahy (nečinnost) správce daně.
5. K další (opětovné) žádosti žalobkyně o zaslání dodatečného platebního výměru k DPH za zdaňovací období srpen 2010 žalovaný správce daně zaslal sdělení ze dne 12. 7. 2017, č. j. 3396034/17/3012-51525-701464, v němž zopakoval, že dodatečné daňové přiznání k DPH za dané zdaňovací období neeviduje. Současně k žalobkyni přiloženému výpisu z počítačového programu sdělil, že tento nijak nedokládá, že by předmětné dodatečné daňové přiznání bylo správci daně skutečně odesláno.

III. Žaloba

6. Žalobkyně v podané žalobě nejprve stručně shrnula skutkové a právní okolnosti celé věci s tím, že již samotným podáním dodatečného daňového přiznání, které podle jejího tvrzení dokládá přiložený výpis z počítačového programu (viz příloha 1 žaloby), došlo k zahájení nalézacího řízení. S odkazem na pokyn Generálního finančního ředitelství (dále jen „GŘ“) D-24 a Informaci GŘ (č. j. 67221/16/7100-20050-050493) k neúčinnosti elektronické formy

podání podle § 101a daňového řádu žalobkyně zdůraznila, že v případě jí podaného dodatečného daňového přiznání bylo nutno postupovat podle právní úpravy platné do 30. 4. 2016 (nelze aplikovat ustanovení o neúčinnosti podání). Dle jejího názoru měl proto žalovaný povinnost postupovat podle § 74 daňového řádu a vyzvat ji k odstranění případných vad podání, a jestliže tak neučinil (žalobkyně žádnou výzvu ve smyslu § 74 daňového řádu neobdržela), je nutno tuto skutečnost klást k tíži žalovaného. To znamená, že podání ze dne 16. 1. 2017 bylo třeba považovat za právní jednání, s nímž bylo spojeno zahájení daňového řízení.

7. Žalobkyně tak nesouhlasila s žalovaným správcem daně, potažmo Odvolacím finančním ředitelstvím, jakožto nejbližším nadřízeným správním orgánem, že v daném případě nebylo dodatečné daňové přiznání podáno, a tudíž ani nebylo zahájeno žádné řízení, v němž by mohlo docházet k nečinnosti. S odkazem na ustanovení § 144 daňového řádu sice žalobkyně uvedla, že je otázkou, zda daň již byla konkludentně vyměřena či nikoli, nicméně v petitu žaloby – v návaznosti na výzvu krajského soudu k odstranění vad žaloby – zjevně vycházela z toho, že daň dodatečně vyměřena nebyla. Proto navrhla, aby krajský soud žalovanému uložil povinnost vydat uvedený platební výměr, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí krajského soudu.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě odmítl, že by s podáním žalobkyně ze dne 16. 1. 2017 byly spojeny účinky zahájení řízení. Pokud by mělo dojít k zahájení daňového řízení, muselo by být správci daně doručeno dodatečné daňové přiznání, což se ovšem nestalo. Podání ze dne 16. 1. 2017 není dodatečným daňovým přiznáním, jde o „*Odůvodnění k dodatečnému daňovému přiznání k DPH za zdaňovací období 8/2010*“. Jakkoli toto podání mohlo naznačovat, že mu předcházelo či současně s ním mělo být učiněno další podání – právě dodatečné daňové přiznání – není úlohou správce daně zkoumat záměr daňového subjektu učinit i další podání. Žalovaný posoudil pouze to podání, které obdržel a které nemělo a nemohlo mít účinky zahájení nalézacího (doměřovacího) řízení. Žalovaný proto nemohl být nečinný, neboť se nemohl zabývat podáním, které neobdržel, a následně ani nemohl vydat a zaslat žalobkyni dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období srpen 2010. Na základě toho tedy žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobkyně a následné vyjádření žalovaného

/a další podání stran/

9. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž setrvala na své dosavadní argumentaci i na petitu žaloby, přičemž poukázala na to, že dostatečně doložila doručení dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období srpen 2010. Odkázala přitom na přílohu 1 své žaloby, ke které se žalovaný nijak nevyjádřil a ze které je patrný důkaz doručení daného dodatečného přiznání ve formátu .xml. Doručení do dispozice správce daně je dle žalobkyně výslovně stvrzeno kontrolním číslem: „11613b14abe1d318bba162f952cb858d“. Žalobkyně současně připomněla, že žalovaný se nijak nevyjádřil ke shora zmíněné informaci GFŘ č. j. 67221/16/7100-20050-050493.

10. Také žalovaný reagoval na repliku žalobkyně vyjádřením ze dne 12. 6. 2018, v němž uvedl, že předložený tisk z aplikace EPO (příloha 1 žaloby) nedokládá to, že by elektronické podání bylo z počítače žalobkyně odesláno. V takovém případě by totiž žalobkyni došla informace o přijetí podání cílovým úřadem. Žalovaný doplnil, že všechna podání byla v souladu se spisovým řádem Finanční správy České republiky zaevidována a bylo jim přiděleno číslo jednací. V případě, že by tato podání neodpovídala požadavkům právní úpravy, byla by činěna opatření k nápravě tohoto stavu.
11. K výzvě soudu (ze dne 26. 6. 2018, č. j. 30 A 30/2018 - 41) následně žalovaný doložil přehled podání učiněných prostřednictvím aplikace EPO, které obdržel dne 16. 1. 2017. K tomuto soupisu uvedl, že se z něj podává, že žalobkyně v tento den doručila žalovanému 2 podání, a to „*Odůvodnění k dodatečnému daňovému přiznání k DPH za zdaňovací období 8/2010*“ - zaevidované pod č. j. 121153/17 a „*Odůvodnění k dodatečnému daňovému přiznání k DPH za zdaňovací období 7/2008*“ - zaevidované pod č. j. 120966/17.
12. Žalobkyně v doplňujícím vyjádření soudu sdělila, že dodatečné daňové přiznání bylo odesláno s ověřením její identity, kterým se dalo přihlásit do datové schránky fyzické osoby s označením rc2dvzp, která již byla deaktivována; nyní tedy nemá možnost doložit soudu odeslání předmětného dodatečného daňového přiznání. Jak vyplývá z doloženého popisu elektronického potvrzení podání ze dne 14. 1. 2017 (patrně myšlen výpis z EPO ze dne 16. 1. 2017), je i předmětné podání dostatečně definováno svým názvem a kontrolním číslem. Jinak zbývá toliko možnost obrátit se na Ministerstvo vnitra, zda se ve zrušené datové schránce nachází požadovaný doklad odeslání. Současně žalobkyně doplnila, že podle jejího názoru není s ohledem na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, na kterou poukázala již v podané žalobě, potvrzení odeslání podstatné. Žalovaný i z odůvodnění dodatečného daňového přiznání musel zjistit, že podání je neúplné, jestliže k němu nebylo doloženo samotné dodatečné daňové přiznání; byl proto povinen postupovat podle § 74 odst. 1 daňového řádu.

VI. Jednání

13. Při jednání, které se ve věci konalo dne 30. 8. 2018, účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních a návrzích obsažených v již dříve učiněných písemných podáních, z nichž zdůraznili některé podstatné skutečnosti, které pokládali za důležité.
14. Krajský soud při jednání provedl důkaz listinami - „výpisem“ z počítače žalobkyně z aplikace EPO (příloha 1 žaloby) a dále přehledem (soupisem) všech podání učiněných prostřednictvím aplikace EPO a doručených Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj dne 16. 1. 2017, včetně připojených příloh - dvou podání žalobkyně, které byly uvedeného dne doručeny žalovanému, a to:
- „*Odůvodnění k dodatečnému daňovému přiznání k DPH za zdaňovací období 8/2010*“, zaevidováno pod č. j. 1700121153 3012-51525-701464 (viz písemnost APIS - EPI Zpracování písemností - souborů, č. souboru 105842269);

- „Odůvodnění k dodatečnému daňovému přiznání k DPH za zdaňovací období 7/2008“, zaevidováno pod č. j. 1700120966 3012-51525-701464 (viz písemnost APIS - EPI Zpracování písemností – souborů, č. souboru 105842261)

VII. Posouzení věci krajským soudem

15. Podanou žalobu krajský soud posoudil v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 2, § 79 a násl. zákona č. 1502002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podstatou projednávané věci je posouzení otázky, zda bylo zahájeno nalézací (doměřovací) řízení; a v případě kladné odpovědi na tuto otázku, zda je v zahájeném řízení žalovaný nečinný v tom smyslu, že nevydal dodatečný platební výměr. Pro zodpovězení těchto otázek je přitom klíčovým zjištění, zda žalobkyně skutečně žalovanému doručila dodatečné daňové přiznání ze dne 16. 1. 2017, tak jak sama tvrdí.
17. Krajský soud k první otázce konstatuje, že řízení se zahajuje doručením prvního podání ve věci (§ 91 odst. 1 daňového řádu). Doměřovací řízení jako typ nalézacího řízení je, jak vyplývá z § 143 odst. 1 daňového řádu, z povahy věci zahajováno dodatečným daňovým přiznáním, resp. dodatečným vyúčtováním (není-li daň doměřena z moci úřední). Přeneseno na nyní projednávanou věc, aby došlo k zahájení řízení, musela by žalobkyně žalovanému doručit dodatečné daňové přiznání.
18. Pokud se jedná o formální náležitosti podání, daňový řád stanoví, že dodatečné daňové přiznání lze podat jen na tiskopise vydaném Ministerstvem financí (§ 72 odst. 1 daňového řádu), přičemž tak lze učinit i datovou zprávou, a to ve formátu a struktuře zveřejněné správce daně (§ 72 odst. 3 daňového řádu). Tu stanovuje pokyn GFŘ-D-24 tak, že musí jít o formát XML. K vytvoření souboru lze využít aplikaci Daňového portálu – elektronické služby Finanční správy ČR (tzv. EPO). Tato aplikace umožňuje i odeslání souboru – odeslání na technické zařízení správce daně; případně je možné soubor odeslat prostřednictvím datové schránky. Podle § 73 odst. 3 věty druhé daňového řádu, jde-li o datovou zprávu zasílanou na technické zařízení správce daně, je přijetí podání potvrzeno tímto zařízením s uvedením časového údaje o přijetí této datové zprávy.
19. Žalobkyně tvrdila, že dne 16. 1. 2017 zaslala žalovanému dodatečné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období 8/2010 a dále podání označené jako „Odůvodnění k dodatečnému daňovému přiznání k DPH za zdaňovací období 8/2010“ (dále též jen „Odůvodnění“). Doručení „Odůvodnění“ žalobkyně doložila potvrzením o dodání zprávy ze systému datových schránek (podání bylo dodáno žalovanému dne 16. 1. 2017). Doručení samotného dodatečného daňového přiznání pak dokládala výstupem z aplikace EPO (příloha 1 žaloby), provedeného soudem k důkazu při ústním jednání, ze kterého ovšem není zřejmé, že by zpráva byla žalovanému skutečně doručena (dodána).

20. Krajský soud proto vyzval žalovaného, který doručení dodatečného daňového přiznání zpochybňoval, aby soudu předložil seznam všech podání, která mu byla doručena prostřednictvím aplikace EPO dne 16. 1. 2017, tj. dne, kdy mělo být dle tvrzení žalobkyně doručeno dodatečné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období srpen 2010. Z tohoto soupisu, který krajský soud rovněž provedl k důkazu při ústním jednání, bylo zjištěno, že žalobkyně předmětný den podala dvě podání, a to „*Odůvodnění k dodatečnému daňovému přiznání k DPH za zdaňovací období 8/2010*“ (zaevidované pod č. j. 121153/17) a „*Odůvodnění k dodatečnému daňovému přiznání k DPH za zdaňovací období 7/2008*“ (zaevidované pod č. j. 120966/17). Tato podání žalovaný zároveň připojil jako přílohy ke své odpovědi, a to včetně souvisejících protokolů o zpracování obou písemností; v těchto protokolech je přímo uvedeno i číslo souboru (105842261 a 105842269) odpovídající číslu podání v samotném soupisu všech podání – je možné je spárovat.
21. Z předloženého soupisu zároveň vyplývá, že žádné jiné podání žalobkyně nebylo žalovanému doručeno. Jinými slovy, žalobkyně dodatečné daňové přiznání, jak tvrdí, ve skutečnosti nepodala, a proto se soud pro nadbytečnost již neobracel na ministerstvo vnitra za účelem zjištění obsahu deaktivované datové schránky žalobkyně.
22. Pakliže nebylo správci daně doručeno dodatečné daňové přiznání, jak tvrdí žalobkyně, nedošlo ani k zahájení doměřovacího řízení. Vzhledem k negativní odpovědi již na tuto první otázku (tj. že žádné doměřovací řízení neběží), je zřejmé, že žalovaný nemůže být nečinný.
23. Na tomto závěru pak nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně podání („Odůvodnění“) žalovanému skutečně doručila. Krajský soud pro pořádek předesílá, že s účinností od 1. 5. 2016 došlo k novelizaci ustanovení § 101a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, které se týká elektronické formy vymezených podání (včetně dodatečného daňového přiznání) v oblasti DPH, a to zákonem č. 113/2016 Sb. S účinností od 1. 5. 2016 tak platí, že podání, u kterého je povinnost učinit jej elektronicky a které není učiněno datovou zprávou s využitím dálkového přístupu ve formátu nebo struktuře zveřejněné správcem daně, je neúčinné. S ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 113/2016 Sb. a informaci GFŘ k neúčinnosti elektronické formy podání ze dne 23. 5. 2016, č. j. 67221/16/7100-20050-050493, ovšem pro podání týkající se starších zdaňovacích období platí předchozí právní úprava. Lze tedy přisvědčit žalobkyni, že nedostatek stanovené formy (elektronické podání ve stanoveném formátu XML) by nemohl vést k závěru o neúčinnosti podání. To znamená, že i v případě, pokud by žalobkyně podala – byť vadné – dodatečné daňové přiznání, byla by namíste výzva dle § 74 daňového řádu tak, jak se jí žalobkyně dovolávala. To ovšem platí pouze za předpokladu, že žalobkyně nějaké relevantní podání vůbec podala.
24. Krajský soud se přitom ztotožňuje se žalovaným v závěru, že doručené „Odůvodnění“ žádné řízení zahájit nemohlo. Jak stanoví § 70 odst. 2 daňového řádu, podání směřující vůči

správci daně se posuzuje podle svého skutečného obsahu, nikoliv podle toho, jak je označeno;

to zdůrazňuje také soudní judikatura (včetně té citované žalobkyní), přičemž z této judikatury také vyplývá, že správci daně nepřísluší, aby „*určitému a srozumitelnému úkonu přikládal jiný než účastníkem sledovaný smysl, obsah podání "domýšlel" nebo činil závěry z jeho podání nevyplývající*“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, sp. zn. 7 Afs 71/2005). Obdobně nelze postupem podle § 70 odst. 2 daňového řádu napravovat omyl podatele, který učinil jiný procesní úkon, než jaký skutečně zamýšlel (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Afs 22/2015 - 37).

25. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že postup podle § 74 daňového řádu slouží pro situace, kdy podání neobsahuje všechny náležitosti nebo je neurčité či nesrozumitelné (není způsobilé k projednání); pouze v takovém případě je namístě vady podání odstraňovat. Odstraňují se jak vady formální, tak vady obsahové, stejně jako případný zásadní nesoulad mezi označením podání a jeho obsahem, jak ostatně vyplývá i ze žalobkyní citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 Afs 24/2013 - 31. V tomto rozsudku byl řešen případ, kdy forma a označení podání naprosto neodpovídaly jeho obsahu. Podání bylo označeno jako vyúčtování daně z příjmů, přičemž jeho obsahem byl výpis z účtu. Nejvyšší správní soud uzavřel, že tento hluboký rozpor měl být odstraněn postupem podle § 74 daňového řádu tak, aby podatel odstranil zjevnou nejednoznačnost podání, k jejímuž odstranění nepostačuje postup podle § 70 odst. 2 téhož zákona, tj. posouzení podání podle jeho obsahu.
26. Na nyní řešenou věc jsou ovšem tyto závěry Nejvyššího správního soudu nepřiléhavé. Žalobkyní podané „Odůvodnění“ totiž nebylo jako daňové tvrzení (přiznání) označeno a nebylo jím ani materiálně. Nebyl tedy dán důvod odstraňovat vady podání podle § 74 daňového řádu, neboť zde nebyl žádný rozpor mezi formou a obsahem. Jak z označení úkonu, tak z jeho obsahu je zřejmé, že šlo o odůvodnění dodatečného daňového přiznání, nikoli o dodatečné daňové přiznání samotné. V tomto podání žalobkyně hovoří o údajně souvisejícím usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 23 C 385/2015 - 23, poukázala na směrnici Rady 2006/112/ES a dvě rozhodnutí Soudního dvora EU. Ze všech bodů „Odůvodnění“ je zřejmé, že toto obsahuje a směřuje pouze k odůvodnění (doplnění, podpoření) dodatečného daňového přiznání, jež mělo být podáno samostatně. Obsahově z něj tedy nelze dovodit vůli žalobkyně, aby toto podání materiálně představovalo dodatečné daňové přiznání. V úvahu proto nepřichází ani postup podle § 70 odst. 2 daňového řádu, tedy posouzení podání podle jeho obsahu.
27. V tom se nynější věc odlišuje např. také od případu řešeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 2 Afs 69/2015 - 32, na který žalobkyně rovněž poukazovala. V uvedené věci se jednalo o případ, kdy podání vůči správci daně byla označena jako odmítnutí výzvy k podání daňového tvrzení, přičemž Nejvyšší správní soud [stejně jako zdejší soud, který ve věci rozhodoval o žalobě proti rozhodnutím správce daně] dovodil, že podatelovy příписы obsahovaly takové skutečnosti, které by byly součástí formálně správného daňového přiznání (v nulové výši), zvláště pokud tyto příписы reagovaly na zcela jednoznačné výzvy správce

daně k podání daňového tvrzení. Tato podání měla být s odkazem na § 70 odst. 2 daňového řádu podle obou soudů posouzena podle svého skutečného obsahu; vzhledem k absenci stanoveného tiskopisu (§ 72 odst. 1 daňového řádu) mělo dojít k odstranění vady v podobě formálně imperfektního podání.

28. Jak krajský soud přdestřel již v bodě 23. odůvodnění tohoto rozsudku, podání žalobkyně označené jako „Odůvodnění“ nelze ani z obsahového hlediska posoudit jako daňové přiznání. Předmětné podání bylo zjevně zamýšleno jako dovysvětlení dodatečného daňového přiznání, přičemž správce daně nemohl takovému podání přiznávat či dávat jiný význam, než který z jeho obsahu (a krajský soud podotýká, že jednoznačně) vyplýval. Na rozdíl od případu řešeného v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 69/2015 - 32 ostatně toto podání nenavazovalo na žádnou dřívější výzvu správce daně, se kterou by bylo možné obsah podání spojit. Úkolem správce daně tak skutečně nebylo domýšlet za žalobkyni podání samotného dodatečného daňového přiznání.
29. Pokud žalobkyně ve své replice namítala, že vada podání spočívala v jeho neúplnosti, je potřeba říci, že samotné „Odůvodnění“ bylo úplné. (Ne)úplnost podání se totiž posuzuje z hlediska podání samotného [zpravidla to budou situace, kdy podání obsahuje odkaz na přílohy, které nebyly k podání přiloženy], nikoliv ve vztahu k jinému samostatnému – byť souvisejícímu – podání. Z „Odůvodnění“ nelze nijak dovodit, že by jeho součástí měla být příloha obsahující předmětné dodatečné daňové přiznání či jakékoli jiné přílohy [mimo shora specifikované soudní usnesení a vyjádření k odvolání proti tomuto usnesení]. Naopak z něj bez pochybností vyplývá, že dodatečné daňové přiznání bylo podáno samostatně. O neúplnosti podání proto rozhodně nelze hovořit.
30. Krajský soud tedy s ohledem na vše shora uvedené uzavřel, že žalobkyně neprokázala podání samotného dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období srpen 2010, přičemž podání označené jako „Odůvodnění“ nemohlo mít předpokládané účinky pro správu daní, neboť tím, že se co do svého obsahu jednalo o odůvodnění dodatečného daňového přiznání, nebylo způsobilé založit vady předpokládané v ustanovení § 74 daňového řádu.
31. Již jen nad rámec pak krajský soud doplňuje, že i kdyby bylo možné „Odůvodnění“ označit za dodatečné daňové přiznání, byť s vadami, nebylo by možno učinit závěr, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí ve věci samé. Předpokladem pro takovou povinnost by totiž bylo odstranění vad – podání přiznání na předepsaném tiskopise. Jinými slovy, vydání rozhodnutí ve věci nelze ve výroku rozsudku podmiňovat vykonáním procesních úkonů (odstraněním vad) [viz k tomu shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 As 298/2016 - 28, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 19/2016 - 45]. Žaloba by proto i v takovém případě musela být zamítnuta. Dlužno také dodat, že řízení před správcem daně by nemuselo být ukončeno jen dodatečným platebním výměrem, ale např. také zastavením řízení.

VIII. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tak krajský soud shledal podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů soudního řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla úspěch ve věci samé, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. srpna 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

